

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **K. N.**, zastoupen Mgr. Michalem Šimetkou, advokátem se sídlem v Kopřivnici, Kpt. Nálepky 1072/8, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2015, č.j. MPSV-UM/30811/15/9S-MSK, o pomoci v hmotné nouzi – neposkytnutí dávky příspěvku na živobytí,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **Mgr. Michala Šimetky** se určuje částkou **5.171,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou, doručenou soudu dne 7.1.2016, za zachování zákonné lhůty dle § 72 odst. 1 s.ř.s., domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2015, č.j. MPSV-UM/30811/15/9S-MSK, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě (dále jen „správní orgán I. st.“) ze dne 8.10.2015 č.j. 47943/2015/KOP, jímž bylo rozhodnuto, že žalobci bude

poskytována dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí, v celkové výši 267,- Kč měsíčně od měsíce června roku 2015.

[2] Žalobce v žalobě současně požádal o ustanovení advokáta. Jeho žádosti bylo vyhověno usnesením ze dne 8.2.2016 č.j. 20Ad 2/2016-16. Ustanovený právní zástupce žalobce pak žalobu doplnil dne 10.3.2016 tak, že žalovaný nesprávně vyhodnotil zjištěný skutkový stav a převzal toliko závěry, které učinil správní orgán I. stupně. Následkem tohoto pochybení byl žalobce posouzen v rámci předmětného řízení spolu s p. H., která je pouze jeho spolubydlící a nemá k němu žádný vztah a ani s ním nehospodaří, přičemž z tohoto důvodu mu byl přiznán příspěvek na živobytí v nižší výši, než na jaký má nárok. Žalovaný vzal v úvahu pouze důkazy svědčící o jeho společném hospodaření s p. H. a selektivně nevyhodnotil důkazy svědčící o opaku s tím, že jde o důkazy účelové. Dne 12.5.2015 bylo provedeno sociální šetření v místě bydliště žalobce a p. H., a to na základě formuláře dodaného p. H., o kterém byl žalobce přesvědčen, že jde o formulář k příspěvku na bydlení, nikoli k příspěvku na živobytí, a podepsal ho tedy omylem. Ze zjištění z tohoto šetření a z předmětného formuláře žalovaný vycházel přesto, že již druhé šetření, provedené dne 24.9.2015, svědčilo o opaku a o opaku svědčí též dodatečné prohlášení žalobce ze dne 1.6.2015. Dále pak žalovaný nijak nevyhodnotil, že žalobce je maďarské národnosti a porozumění českému jazyku a obsahu formulářů mu může činit problémy. Žalovaný takto zatížil své rozhodnutí nezákonností, když se dostatečně nevypořádal s výše popsány důkazy, přičemž konstatace, že jde o důkazy účelové, k vypořádání nepostačí. Dále, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl výslech p. H., která se mohla vyjádřit ke skutečnostem podstatným pro rozhodnutí, zda spolu s žalobcem mají být společně posuzováni pro účely příspěvku na živobytí. Žalobce spolu s p. H. společně obývali jeden byt již v době před květnem roku 2015 a žalobci byla dávka příspěvku na živobytí poskytována samostatně, bez společného posouzení s p. H., již od listopadu 2014, přestože se jeho životní situace ve vztahu k p. H. nijak nezměnila. Žalobce si je vědom toho, že povinnost k prokázání nehospodaření se spoluzijícími osobami stíhá jeho, ale žalovaný měl přihlídnout k jeho maďarské národnosti a možné neznalosti českého jazyka a provést všechny dostupné důkazy. Závěry provedené žalovaným zhodnotil jako povrchní a nesprávné, neboť žalovaný nijak přesvědčivě nevysvětlil, proč byl žalobce od listopadu roku 2014 posuzován s p. H. odděleně, pak na základě jednoho mylně podepsaného formuláře s ní byl od května roku 2015 posuzován společně, a to i přesto, že šlo o formulář dávky, o kterou žádala p. H., a nakonec bude od 1.3.2016 opět posuzován samostatně. Žalovaný dále nevyhodnotil motivy, pro které p. H. o předmětnou dávku žádala, když jí tato stejně nemohla být přiznána, protože p. H. je zaměstnána. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložit žalovanému zaplatit žalobci náklady řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22.2.2016 navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve zrekapituloval odvolací a žalobní námítky žalobce a dále uvedl, že podle § 4 odst. 1 písm. d) zák. č. 110/2006 Sb. se společně posuzují osoby, které spolu užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby. Břemeno důkazní k prokázání tvrzení, že s p. H. nehospodaří a trvale nežije, tedy nesl žalobce. Dne 22.4.2015 se žalobce sám dostavil ke správnímu orgánu I. st. a doložil tiskopis Ohlášení změn v okruhu společně posuzovaných osob, který podepsala také p. H., a ve kterém je uvedeno, že byt užívají společně p. H. s žalobcem jako žadatelem a společně hradí náklady.

Tiskopis je označen jako doklad prokazující uvedené změny pro účely změny dávek pomoci v hmotné nouzi a takto je vyloučeno, že by žalobce či p. H. nevěděli, co podepisují. Tvzení žalobce, že s p. H. nehospodaří, se vzhledem k jeho předchozímu prohlášení jeví jako účelové. Uvedenou změnu, která byla dne 22.4.2015 nahlášena samotným žalobcem, žalobce zpochybnil až poté, co se žalobce dozvěděl o snížení příspěvku na živobytí, které z provedené změny pramení. Při prvním sociálním šetření nebyly v lednici rozděleny potraviny žalobce a p. H., při druhém již ano. S ohledem na postup žalobce se však jeví jeho pozdější tvrzení jako účelová, vedená snahou o zamezení snížení příspěvku na živobytí. Žalovaný má proto za to, že jeho závěr o skutkovém stavu je správný a žalobce neprokázal, že by s p. H. v květnu 2015 nehospodařil.

II.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[5] U jednání soudu žalobce zpochybnil zjištěný skutkový stav správním orgánem, který vycházel zejména ze zjištění, že v lednici nebyly odděleny potraviny, což svědčí o spolužití žalobce s paní H., která navíc je vegetariánka a stravuje se odlišně od žalobce. Opětovně zdůraznil, že nevěděl, jaký tiskopis podepisuje, neboť podepisuje i tiskopis pro dávku příspěvek na bydlení. Dále, že ač s paní H. obývá byt 1+1, oba jsou silně věřící, a proto nežijí jako manželé. Dříve jeho příjem činil 4.880,- Kč, což byl příspěvek na živobytí, paní H. dostávala doplatek na bydlení i příspěvek na bydlení, do něhož byl započítáván i on. Správní orgán setrval na svém stanovisku s odkazem na obsah správního spisu se zdůrazněním, že to byl žalobce, kdo inicioval změnu okruhu společně posuzovaných osob.

[6] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce poprvé požádal u správního orgánu I. stupně o příspěvek na živobytí dne 5.11.2014, tento mu byl na základě žádosti přiznán ve výši 4.480,- Kč měsíčně s tím, že žalobce byl posuzován samostatně. V té době obýval stejný byt jako v předmětné době, a to spolu s p. H. Dne 22.4.2015 doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně formulář nazvaný „ohlášení změn v okruhu společně posuzovaných osob“, ve kterém sám označil, že slouží pro účely příspěvku na živobytí zaškrtnutím příslušné kolonky. S účinností ke dni 22.4.2015 přihlásil žalobce jako společně posuzovanou osobu p. H. Dne 29.4.2015 dodala p. H. správnímu orgánu I. stupně doklad o výši měsíčních příjmů a prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech pro účely dávky pomoci v hmotné nouzi. Při jednání téhož dne p. H. uvedla, že s žalobcem společně hospodaří. Dne 11.5.2015 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a stvrdil, že k žádným změnám od posledně nahlášených změn nedošlo. Na základě výše uvedeného proběhlo v bydlíšti žalobce dne 12.5.2015 sociální šetření. V záznamu ze sociálního šetření ze dne 12.5.2015 je uvedeno, že žalobce obývá předmětný byt spolu s p. H., přičemž společně užívají veškeré vybavení domácnosti a mají společné jídlo v lednici. Zjištěné skutečnosti svědčí o společném hospodaření žalobce a p. H. Dne 20.5.2015 se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně p. H. a uvedla, že už další dávky brát nechce, přičemž jí bylo sděleno, že ani žádné nebere, a že bude společně posuzována s žalobcem ve věci jeho žádosti o dávky. Dne 1.6.2015 se na pracoviště správního orgánu I. stupně dostavil žalobce a k zaslané

výzvě a šetření provedenému dne 12.5.2015 se vyjádřil tak, že s p. H. společně nehospodaří. Při jednání zvyšoval hlas a zdůrazňoval, že hospodaří samostatně. Mimo protokol uvedl, že p. H. neumí hospodařit s penězi a je schopna je všechny během pár dní utratit, proto ji nemůže nechat bez jídla a potravin nakupuje sám. Do protokolu toto nebyl ochoten uvést. Předmětný byt, který žalobce s p. H. obývali, má v nájmu p. H. a žalobce je jejím podnájemníkem. Dne 16.6.2015 žalobce čestně prohlásil, že s p. H. se nepodílí na úhradě společných potřeb a každý hospodaří zcela odděleně. Dne 29.6.2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. 32782/2015/KOP, kterým počínaje dnem 1.6.2015 snížil žalobci příspěvek na živobytí z 4.480,- Kč měsíčně na 267,- Kč měsíčně. Na základě odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno žalovaným a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Správní orgán I. stupně rozhodl dne 8.10.2015 pod č.j. 47943/2015/KOP věcně stejně, proti tomuto rozhodnutí žalobce opět brojil odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V záznamu ze sociálního šetření ze dne 24.9.2015 je uvedeno, že jídlo v lednici mají žalobce a p. H. rozděleno a každý jí jiné druhy jídla, protože p. H. je vegetariánka. I ostatní věci mají žalobce a p. H. rozděleny a uvádějí, že hospodaří odděleně, téměř se ani nesetkají, přičemž toto šetření proběhlo na základě nové žádosti žalobce a přiznání příspěvku v hmotné nouzi.

[7] Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil zjištěný skutkový stav, když nekriticky přijal zjištění a jejich hodnocení od správního orgánu I. stupně a nepřihlédl k důkazům svědčícím o tom, že s p. H. nehospodaří. Soud se s touto argumentací ztotožnit nemůže. Žalovaný posuzoval rozhodné skutečnosti k měsíci květnu roku 2015, přičemž v tomto měsíci žalobce společně s p. H. každý samostatně správnímu orgánu sdělili, že spolu hospodaří, a to buď prostřednictvím formulářů, nebo prostřednictvím vlastních vyjádření před správními orgány. Stejná skutečnost vyplynula i ze sociálního šetření provedeného 12.5.2015. Žalobce až poté, co se dozvěděl o významu sdělených skutečností pro posouzení jeho nároku, začal spolu s p. H. svá původní prohlášení negovat. Za daných okolností má správní orgán vyjádření a důkazy, které si vzájemně odporují a musí vyhodnotit, kterými se bude řídit, když rozpor mezi nimi není schopen odstranit. S ohledem na původní dobrovolné a dokonce z vlastní iniciativy učiněné prohlášení žalobce a p. H. pak žalovaný nevybočil při hodnocení ze zákonného rámce, když vyhodnotil prvotní sdělení jako pravdivá a vycházel z nich a následná vyjádření jako nepravdivá a účelová, neboť takovéto hodnocení se v dané situaci nabízí jako logické. Žalovaný a ani správní orgán I. stupně v řízení nezjistil žádné skutečnosti svědčící pro to, že by žalobce měl problém porozumět českému jazyku a žalobce sám takovéto skutečnosti v rámci prvostupňového řízení ani nenamítl. Pokud pak žalobce argumentuje až v podaném odvolání a v žalobě svým neporozuměním formulářům psaným v českém jazyce, s ohledem na výše zmíněné žalovaný takovéto argumenty důvodně vyhodnotil jako účelové. Soud na tomto hodnocení žádné vybočení ze zákonného rámce stanoveného pro hodnocení důkazů neshledal.

[8] Pokud žalobce namítá, že žalovaný měl provést další důkazy ke správnému zjištění skutkového stavu, zejména pak výslech p. H., pak soud připomíná, že je na žalobci, aby v řízení před správními orgány prokázal svá tvrzení stran nehospodaření s p. H. Přestože byl tímto důkazním břemenem žalobce zatížen, v řízení před správními orgány její výslech nenavrhoval. Vzhledem k výše citované právní úpravě

obsažené v § 4 odst. 1 písm. d) zák. č. 110/2006 Sb. pak žalovaný postupoval správně, když tento výslech neprovedl, neboť bylo na žalobci, aby se provedení takového výslechu domáhal. Pokud žalobce nařiká i neprovedení dalších důkazů, ale zároveň nespecifikuje jakých, pak s odkazem na výše zmíněné není možné takovéto námitce přisvědčit. Žalobce měl v řízení označit důkazy k prokázání svého tvrzení a žalovaný ani správní orgán I. stupně nebyly povinny vyhledávat další důkazy, svědčící o jeho tvrzeních.

[9] Pokud žalobce namítá, že skutková zjištění žalovaného byla povrchní a žalovaný nijak nevysvětlil, proč byl žalobce nejprve posuzován samostatně, pak spolu s p. H. a nyní k březnu roku 2016 bude opětovně posuzován samostatně, takovéto námitce soud přisvědčit nemůže. Že byl žalobce před květnem 2015 posuzován samostatně nelze považovat za rozhodné, neboť změna v posuzování byla provedena na základě žalobcova vlastního vyjádření provedeného 22.4.2015. Podnět pro tuto změnu tedy inicioval sám žalobce spolu s p. H., přičemž žalovaný vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč k takové změně přistoupil. Rovněž pokud žalobce namítá, že dne 24.9.2015 bylo provedeno další šetření, při němž byly již zjištěny odlišné skutečnosti, nelze této námitce přisvědčit, neboť žalovaný rozhodoval k rozhodné době v měsíci květnu 2015, vycházel ze skutečností zjištěných v té době, a proto změna stavu v září téhož roku nemůže ničeho změnit na posouzení nároku v květnu 2015. Pokud žalobce věděl i při kontrole 12.5.2015, že s p. H. nehospodaří, měl toto správnímu orgánu srozumitelně vysvětlit, což se však nestalo. Žalobce až dne 1.6.2015 u správního orgánu uvedl, že ač s paní H. bydlí v jednom pokoji, nehospodaří spolu. Skutečnost, že žalobce bude od března roku 2016 posuzován opět samostatně, nemůže na úvahách žalovaného ničeho změnit, neboť jednak bylo napadené rozhodnutí vydáno v listopadu 2015, tedy před březnem 2016, a jednak není vyloučeno a běžnému běhu událostí se nepříčí, že žalovaný s p. H. nejprve hospodařil a poté hospodařit přestal. Co se týče motivace p. H. k podávání žádostí, tato dle názoru soudu nemohla na výše zmíněném ničeho změnit, zvláště za situace, kdy správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli zejména z vyjádření samotného žalobce, nikoli z vyjádření p. H.

[10] Soud nevyhověl důkaznímu návrhu výslechu paní H. jako svědkyně, neboť dospěl k závěru, že obsah správního spisu v části týkající se období posuzování nároku a výše předmětné dávky je autentický a naprosto vypovídající o situaci v posuzovaném období. Soud se zcela shodl s názorem žalovaného, že žalobce poté, co mu bylo známo, že dojde ke snížení příspěvku na živobytí, zcela účelově začal tvrdit, že s paní H. společně nehospodaří.

[11] Soud s ohledem na výše uvedené žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[12] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1, odst. 2 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť předmětem řízení byla žaloba směřující proti rozhodnutí o pomoci v hmotné nouzi ve smyslu § 60 odst. 2 s.ř.s. a procesně neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá dle § 60 odst. 1 s.ř.s.

[13] Ustanovenému advokátovi náleží dle ust. 35 odst. 8 s.ř.s. odměna za zastupování včetně náhrady hotových výdajů. Advokát účtoval odměnu za tři úkony

právní služby, a to příprava a převzetí věci, dále doplnění žaloby a účast u jednání soudu, dále třikrát paušální částku, ztrátu času ze sídla kanceláře do sídla krajského soudu v počtu celkem 4 půlhodiny a cestovné při použití osobního vozu Škoda Octavia. Zástupci byla přiznána odměna za tři úkony právní služby ve výši **3.000,- Kč**, (3 x 1.000,-Kč) dle § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b/, d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení včetně studia spisu dne 18.2.2016, doplnění žaloby a zastoupení u jednání) a tří režijních paušálů ve výši **900,- Kč** (3 x 300,- Kč) dle § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. k uvedeným úkonům, právní služby, celkem **3.900,- Kč**. Dále byly přiznány náklady jízdného v celkové výši **871,- Kč** ze sídla advokáta - Kopřivnice do Ostravy a zpět, což je celkem 84 km, vykonány byly celkem dvě cesty, a to dne 18.2.2016 – studium spisu a dále k jednání dne 14.9.2016 (ujeto bylo celkem tedy 168 km, jízdy byly vykonány osobním automobilem RZ X, s průměrnou spotřebou 4,7l na 100 km, při paušální náhradě 3,80 Kč/km a ceně paliva – motorová nafta ve výši 29,50 Kč/l, představuje náhrada jízdného dle vyhl. č. 385/2015 Sb., ve spojení s § 189 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., částku 871,- Kč). Zástupci žalobce byla přiznána náhrada za ztrátu času v rozsahu 4 půlhodin po 100,- Kč, tj. **400,- Kč** dle § 14 odst. 1, 3 citované vyhlášky v souvislosti s cestou advokáta z jeho sídla k soudu. Celková odměna za zastupování činí **5.171,- Kč**.

[14] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8, dle kterého ustanovenému zástupci z řad advokátů hotové výdaje i odměnu za zastupování platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 14. září 2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně